

Vyživovací povinnost

Z hlediska naplnění formálních znaků trestného činu zanedbání povinné výživy nelze vycházet jen z ustanovení § 85 odst. 1 zák. o rodině, ale je nutné vznik a trvání vyživovací povinnosti posuzovat i z hlediska ustanovení § 96 odst. 2 zák. o rodině, podle něhož výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu s dobrými mravy.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 108/2009, ze dne 11.2.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného Ing. K. S. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 5 To 220/2008, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 188/2007, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 5 To 220/2008, a rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2007, sp. zn. 3 T 188/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Ústí nad Labem přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný Ing. K. S. byl rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2007, sp. zn. 3 T 188/2007, uznán vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. a byl odsouzen podle § 213 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců. Podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu dvanácti měsíců. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. byla obviněnému uložena povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení uhradil podle svých sil dlužné výživné. Obviněný podal proti tomuto rozsudku odvolání proti všem výrokům. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 5 To 220/2008, odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné.

Podle skutkových zjištění soudu obviněný spáchal trestný čin tím, že v době od 1. 8. 2006 do 3. 10. 2006 a dále od 31. 1. 2007 do 10. 7. 2007 v M., Ú. n. L., ani na jiném místě řádně a včas neplatil výživné na svého nezaopatřeného syna N. S., ačkoliv věděl, že je k tomu ze zákona o rodině povinen, když podle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2002, č. j. 17 P 265/83-263, je povinen přispívat na jeho výživu částkou ve výši 2.100 Kč měsíčně do každého 15. dne v měsíci předem k rukám N. S. a za výše uvedené období tak na výživném dluží částku 14.700 Kč.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal obviněný prostřednictvím své obhájkyne včas dovolání proti všem výrokům z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný je přesvědčen, že rozhodnutí soudů nižších stupňů spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, neboť nebyly naplněny formální ani materiální znaky trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. Namítl, že vyživovací povinnost vůči jeho synovi N. S. zanikla dne 1. 9. 2005. Poukázal přitom na ustanovení § 85 odst. 1 zákona o rodině podle něhož vyživovací povinnost rodičů k dětem trvá do té doby, pokud děti nejsou samy schopny se živit. Přitom uvedl, že jeho syn byl sice formálně zapsán jako student vysoké školy, avšak neplnil řádně své studijní povinnosti, při studiu vykonával podnikatelskou činnost a měl příjmy i z pracovního poměru. Obviněný je přesvědčen o tom, že v řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že jeho

zletilý syn úmyslně a účelově protahoval své studium na vysoké škole.

Obviněný z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 5 To 220/2008, i rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem 17. 12. 2007, sp. zn. 3 T 188/2007, a aby podle § 265m tr. ř. sám obviněného podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby v plném rozsahu.

Nejvyšší státní zástupkyně v písemném vyjádření k dovolání obviněného uvedla, že se nejedná o běžně se vyskytující trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. Odlišuje se především tím, že k trestněprávní odpovědnosti staví otce zletilého dítěte pro neplacení výživného na zletilého syna, který dokončuje delší než řádné studium na vysoké škole, přičemž povolání, na které se tímto delším studiem připravoval, ani nehodlá vykonávat, a v době, pro kterou je obviněný stíhán, jeho syn již měl určité příjmy jako osoba samostatně výdělečně činná i příjmy ze závislé činnosti. Podle názoru nejvyšší státní zástupkyně je pro stanovení vyživovací povinnosti rozhodující zejména faktický stav, a to zda vyživovaná osoba má statut studenta či nikoliv. Nejvyšší státní zástupkyně konstatovala, že vyživovací povinnost obviněného vůči jeho zletilému synovi N. S. v posuzované době trvala, neboť byl studentem vysoké školy, což mu bránilo ve výkonu povolání, a proto nebyl schopen sám se živit. Přestože syn obviněného začal podnikat, nedosahoval takového příjmu, který by odpovídal jeho schopnosti sám se živit. Podle nejvyšší státní zástupkyně byly tudíž naplněny formální znaky skutkové podstaty trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší státní zástupkyně dodala, že je však třeba vzít v úvahu další okolnosti případu, které zpochybňují, že byl naplněn materiální znak trestného činu, tedy zda skutek byl natolik společensky nebezpečný, aby jej bylo možné považovat za trestný čin. Poukázala přitom na to, že obviněný vždy na svého syna řádně platil výživné, a vyživovací povinnost neplnil pouze po dobu sedmi měsíců v domnění, že jeho vyživovací povinnost zanikla proto, že jeho zletilý syn řádně nestudoval na vysoké škole a měl vlastní příjem. Nejvyšší státní zástupkyně je z tohoto důvodu, jakož i na základě dalších okolností přesvědčena o tom, že nebyl naplněn materiální znak trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší státní zástupkyně z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem i rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyššímu soudu bylo doručeno i vyjádření N. S. k dovolání, který uvedl, že se připravoval na své budoucí povolání studiem na vysoké škole, přičemž nebyl schopen sám se živit. Příjmy, kterých dosáhl během studia, údajně použil na studium. Své vzdělání nyní využívá v zaměstnání jako učitel v soukromé obchodní společnosti. Poukázal rovněž na to, že jeho finanční potřeby při studiu na vysoké škole byly zvýšeny o školní poplatky.

Nejvyšší soud neodmítl dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a proto přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. Po přezkoumání shledal, že dovolání je důvodné. Vycházel přitom z následujících skutečností:

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Protože zpochybnění správnosti skutkových zjištění nelze zahrnout do zákonem

vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., je dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního, event. druhého stupně. Dovolací soud tedy musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního stíhání a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda právní posouzení skutku je v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu, a to s ohledem na zjištěný skutkový stav. V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení.“ Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti, která má význam z hlediska hmotného práva.

Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních ustanovení a nikoliv ustanovení hmotně právních.

Trestného činu zanedbání povinné výživy se dopustí ten, kdo neplní, byť i z nedbalosti, svou zákonnou povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného. Objektem trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. je nárok na výživu, pokud je založen na ustanoveních zákona č. 94/1963, o rodině, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen: „zák. o rodině“). Po subjektivní stránce lze tento trestný čin spáchat úmyslně i z nedbalosti. O trestný čin podle § 213 tr. zák. může jít jen při zaviněném neplnění zákonné vyživovací povinnosti nebo vyhýbání se takové povinnosti, které je soustavné a trvá po delší dobu. Zpravidla by mělo jít o dobu šesti měsíců, i když není vyloučeno, že v závislosti na okolnostech případu budou znaky tohoto trestného činu naplněny i při době kratší, která by se však době šesti měsíců měla blížit (srov. č. [49/1992](#) Sb. rozh. tr.). V řízení o trestném činu zanedbání povinnosti výživy podle § 213 tr. zák. není soud vázán časovými údaji uvedenými v obžalobě ohledně doby, po kterou obviněný neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost, ale při zachování totožnosti skutku je vzhledem k ustanovení § 12 odst. 11 tr. ř. konečnou časovou mezí doby jeho páchání okamžik doručení usnesení o zahájení trestního stíhání obviněnému.

Vyživovací povinnost rodičů k dětem není založena rozhodnutím soudu, neboť vyplývá přímo ze zákona (§ 85 odst. 1 zák. o rodině), a trvá po celou dobu, po kterou děti nejsou schopny se samy žít. Znak „zákonná povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného“ v ustanovení § 213 odst. 1 tr. zák. je tzv. normativním znakem skutkové podstaty. Právní omyl týkající se takového znaku se posuzuje podle zásad o skutkovém omylu.

Při rozhodování o vině trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 tr. zák. soud posuzuje samostatně a jako předběžnou otázku podle § 9 odst. 1 tr. ř. rozsah vyživovací povinnosti a může tedy vycházet z jiného rozsahu vyživovací povinnosti, než jaký byl určen pravomocným a dosud nezměněným občanskoprávním rozhodnutím. Soud musí také nezávisle na takovém rozhodnutí řešit otázku, zda vyživovací povinnost nezanikla, zejména v důsledku toho, že oprávněná osoba je sama schopna se žít (§ 85 odst. 1 zák. o rodině). Za rozhodující je třeba přitom považovat, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem má dítě skutečně možnost se samo žít (srov. č. [10/1977](#) Sb. rozh. tr.). Je namístě připomenout, že podle § 96 odst. 2 zák. o rodině výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu s dobrými mravy. Dluh pachatele trestného činu podle § 213 tr. zák. spočívající v nezaplaceném výživném, není dluhem ze škody způsobené trestným činem, nýbrž dluhem z nesplnění zákonné povinnosti, jejíž porušení je samo trestným činem, nikoli jako u škody následkem trestného jednání. Z tohoto důvodu nepřichází v úvahu uplatnit dlužné výživné podle § 43 odst. 2 (nyní odst. 3) tr. ř. v trestním řízení (č. [IV/1968](#) Sb. rozh. tr.).

Nejvyšší soud zjistil, že syn obviněného N. S. byl v posuzované době studentem vysoké školy. Studium však nedokončil během čtyřleté doby řádného studia a využil možnosti prodloužení studia až na celkovou dobu 7 let. Ke studiu ve studijním programu učitelství pro základní školy, kombinace oborů matematika - hudební výchova na Pedagogické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem byl zapsán dne 16. 8. 2001. Doba řádného studia je stanovena na čtyři roky, přičemž tento obor lze studovat pět let bezplatně a nejvýše sedm let bez přerušování studia. Předpokládané ukončení jeho studia v tomto oboru bylo stanoveno k 31. 8. 2008. N. S. studoval od 1. 7. 2004 ještě ve studijním programu učitelství pro střední školy, oborovou kombinací hudební výchova - sbormistrovství, avšak dne 7. 11. 2007 mu bylo doručeno oznámení o vyřazení ze studia z důvodu nezapsání se do dalšího semestru. V průběhu studií byl zaměstnán jako učitel základní školy v Ústí nad Labem, a to v období od 20. 3. 2006 do 24. 3. 2006, od 11. 4. 2006 do 28. 4. 2006 a od 3. 10. 2006 do 30. 1. 2007. Zároveň působil v oboru finanční poradenství a tuto činnost vykonával v období od prosince 2004 do července 2006 pro společnost Z. a., a. s., na základě smlouvy o obchodním zastoupení a následně jako osoba samostatně výdělečně činná.

Nejvyšší soud přisvědčil dovolání v tom, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, protože soudy obou stupňů se řádně nevypořádaly s námitkou obviněného, že jeho zletilý syn měl příjmy ze závislé i z podnikatelské činnosti a že obviněnému zanikla vyživovací povinnost k jeho zletilému synovi. Důvodnou je i též námitka obviněného, že je nesprávné právní posouzení odvolacího soudu o tom, že vyživovací povinnost obviněného trvala i v době, kdy jeho zletilý syn zanedbával své studijní povinnosti na vysoké škole. Nejvyšší soud nepřisvědčil ani názoru odvolacího soudu, že studium syna obviněného bylo společensky odůvodnitelné, a to s přihlédnutím k předpisům o poskytování přídatků na děti podle zákona č. [117/1995](#) Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, neboť zákon o rodině rozlišuje pouze dítě nezletilé či zletilé a dále dítě, které je schopno se samo živit, a které není schopno se samo živit.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je naplněn námitkami obviněného, že nejsou dány nejen formální znaky trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák., ale ani materiální stránka tohoto trestného činu. Obviněný namítal v řízení před soudy obou stupňů, že jeho vyživovací povinnost zanikla ke dni 1. 9. 2005. Odvolací soud po doplnění dokazování výsledkem svědka N. S. a provedení listinných důkazů, učinil závěr, že N. S. se v období vymezeném ve výroku o vině napadeného rozsudku připravoval na budoucí povolání studiem na vysoké škole, a že proto nemůže obstát obhajoba obviněného, že jeho vyživovací povinnost zanikla proto, že jeho syn řádně a včas nedokončil studium na vysoké škole. Dospěl tak k obdobnému závěru jako soud prvního stupně, který v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že svědek N. S. úmyslně a účelově neprotahoval své studium, a přestože studium dosud neukončil, oba obory, kterým se svědek věnoval, souvisí s hudební výchovou a že vzal též v úvahu, že svědek byl v rozhodném období zaměstnán a svými silami se podílel na své obživě.

K těmto závěrům soudů je třeba uvést následující:

Judikatura dlouhodobě vychází z názoru, že vyživovací povinnost rodičů k dětem trvá ve smyslu ustanovení § 85 odst. 1 zák. o rodině za předpokladu, že se dítě soustavně připravuje na budoucí povolání, čímž si vytváří předpoklad pro to, aby se mohlo samo živit. Za těchto podmínek není žádných pochyb o trvání vyživovací povinnosti rodičů k dětem. Pochybnosti však vznikají tehdy, jestliže dítě se řádným a soustavným studiem nepřipravuje na výkon budoucího povolání. Z hlediska naplnění tzv. formálních znaků trestného činu zanedbání povinné výživy nelze vycházet jen z ustanovení § 85 odst. 1 zák. o rodině, ale je nutné vznik a trvání vyživovací povinnosti posuzovat i z hlediska ustanovení § 96 odst. 2 zák. o rodině, podle něhož výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu s dobrými mravy. Z tohoto hlediska soudy obou stupňů věc neposuzovaly. Přitom je ze spisu zřejmé, že syn obviněného N. S. přijímal výživné poskytované mu pravidelně jeho otcem (kromě doby 7 měsíců), přitom se svým otcem se nestýkal, nejevil o něj zájem, což sám uvedl i ve svém trestním

oznámení, že se s otcem nestýká a že ho viděl naposledy u soudu v roce 2003 (č. l. 6 spisu). Tuto okolnost potvrdil i obviněný Ing. K. S. ve své výpovědi dne 7. 11. 2007 při hlavním líčení před Okresním soudem v Ústí nad Labem (č. l. 80 spisu). Chování N. S., který přijímal výživné od svého otce Ing. K. S., který plnil k němu vyživovací povinnost i v době jeho studia na vysoké škole po dobu téměř tří let poté, co N. S. měl podle studijního programu ukončit studium na vysoké škole a přitom se se svým otcem vůbec nestýkal a neprojevoval o něj žádný zájem, považuje Nejvyšší soud za chování proti dobrým mravům ve smyslu ustanovení § 96 odst. 2 zák. o rodině. Již učiněná skutková zjištění v souvislosti s posouzením i z hlediska § 96 odst. 2 zák. o rodině nasvědčují tomu, že vyživovací povinnost obviněného k jeho zletilému synovi ve smyslu § 85 odst. 1 zák. o rodině zanikla. Pro úplnost je třeba dodat, že schopnost dítěte samo se živit nelze posuzovat podle subjektivních představ zletilého dítěte o příjmu, který by chtělo dosahovat, ale je nutné při posuzování schopnosti dítěte samo se živit vycházet z objektivních hledisek.

Z provedených důkazů vyplývá, že syn obviněného N. S. neukončil řádné čtyřleté studium na vysoké škole ve školním roce 2004 až 2005, přesto obviněný i v následujícím období plnil vůči němu vyživovací povinnost, a výživné přestal platit až poté, co se dozvěděl o tom, že jeho syn má příjem, z čehož dovedl, že syn je schopen sám se živit. Pokud soudy obou stupňů dospěly k závěru, že byly naplněny formální znaky trestného činu podle § 213 odst. 1 tr. zák., nezabývaly se ve svých rozhodnutích vůbec společenskou nebezpečností činu obviněného, tedy tzv. materiálním znakem trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. N. S. v době rozhodování soudu prvního stupně dovršil 25. rok svého věku, přičemž je nepřetržitě od 16. 8. 2001 studentem Pedagogické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem a dosud čtyřleté vysokoškolské studium nedokončil. Přes nedostatek rozsáhlejší judikatury týkající se vyživovací povinnosti rodičů ke zletilým dětem, je třeba vycházet z toho, že nárok na výživné má zletilé dítě, pokud se soustavným a řádným studiem připravuje na své budoucí povolání. Tato podmínka v případě syna obviněného N. S. nebyla splněna, když při neplnění studijních povinností v základním studijním oboru začal studovat další studijní obor a podle svého prohlášení se ani nechce věnovat oboru, který studuje, a to z důvodu nízkého platu. Je tedy zřejmé, že N. S. svým vlastním jednáním a neplněním studijních povinností sám zapříčinil stav, který vyústil v to, že dosud neukončil vysokoškolské studium. Na druhé straně obviněný má vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem a kromě období sedmi měsíců řádně plnil vyživovací povinnost ke svému zletilému synovi. Za této situace se měly soudy obou stupňů vypořádat s otázkou, zda vyživovací povinnost obviněného vůči jeho synovi nezanikla podle § 85 odst. 1 zák. o rodině, případně zda trvání vyživovací povinnosti nebylo ve smyslu § 96 odst. 2 zák. o rodině contra bonos mores.

Nejvyšší soud po přezkoumání dovolání podle § 265i odst. 3 tr. ř. shledal, že napadené rozhodnutí trpí vytýkanými vadami, a proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 5 To 220/2008, a rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2007, sp. zn. 3 T 188/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Při novém projednání a rozhodnutí věci je soud prvního stupně podle § 265s odst. 1 tr. ř. vázán právním názorem, který Nejvyšší soud vyslovil v tomto rozhodnutí a je povinen provést úkony a doplnění, které nařídil. Soud prvního stupně proto z hledisek uvedených v tomto rozhodnutí Nejvyššího soudu znovu posoudí otázku trvání vyživovací povinnosti obviněného k zletilému synovi, a pokud by dospěl k závěru, že vyživovací povinnost obviněného k jeho zletilému synovi nezanikla a že jsou dány formální znaky trestného činu podle § 213 odst. 1 tr. zák., posoudí také materiální znak tohoto trestného činu a teprve poté ve věci znovu rozhodne.

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)